

ΝΕΟΕΛΛΗΝΙΚΗ ΓΛΩΣΣΑ κ ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΑ

ΑΠΑΝΤΗΣΕΙΣ

ΘΕΜΑ_Α1

Στο κείμενο αναφοράς Α ο συντάκτης επικοινωνεί τη λυτρωτική και καθόλα εθιστική σχέση του με την φιλιαναγνωσία. Αυτή του προσδίδει μια άλλη θέαση της ζωής και τον εξυψώνει σαν οντότητα κοινωνική. Όπως επισημαίνει χαρακτηριστικά, του προσδίδει υψηλό βαθμό συγκέντρωσης και αντίληψης της πραγματικότητας ενώ λειτουργεί ιαματικά στο αβάσταχτο φορτίο της καθημερινότητάς του. Η τέρψη της ανάγνωσης ουσιώνεται, κατά τα λεγόμενά του, στο αμίμητο αίσθημα νεότητας που του γαληνεύει την ψυχή και τον λυπαίνει εσωτερικά. Μπροστά της υποτάσσεται και ο αδάμαστος χρόνος μιας χάνει τη γραμμική του σχέση με αυτόν.

ΘΕΜΑ_Β1

Α. Λάθος : "Η προσωπική ανάγνωση απαιτεί συνήθως μια εσωτερική απομόνωση και όχι να σου επιβάλλεται εξωτερικά"

Β. Λάθος: "Εφηβος, όταν αρρώσταينا, καθόμουν στο σπίτι και αποτελείωνα ένα ολόκληρο μυθιστόρημα"

Γ. Λάθος: "Γράφει μες στη μνήμη του, γράφει με το χέρι του, γράφει με τα έργα του"

Δ. Λάθος: "Γράφει μες στη μνήμη του, γράφει με το χέρι του, γράφει με τα έργα του"

Ε. Σωστό: " Κρατώντας το βιβλίο στο χέρι αισθάνομαι μια τρυφερότητα, μια σιγουριά, λες και εγείρονται οι συγγραφείς και συνομιλούν μαζί μου" - "Και όσο βαραίνει μέσα και πάνω του ο χρόνος, τόσο ο καθένας προσπαθεί να περιφρουρήσει τις γραφές του βίου του, ώστε να αναγιγνώσκονται εύκολα".

ΘΕΜΑ_Β2

α. "– το θυμάμαι ακόμη": μονή παύλα, έμφαση

" τι ειρωνεία! ": θαυμαστικό, έκπληξη, γλαφυρότητα, θαυμασμός

"να το αφουγκράζεσαι αλλά και να το κάνεις δικό σου" : μεταφορά

"όταν αρρώσταينا- η θαυματουργή ίαση της λογοτεχνίας" - " έκλεβα χρόνο..τόρα ξανακερδίζεται". Τέτοια κείμενα έρχονται και γιατρεύουν την ψυχή" : αντίθεση

Τα σημεία στίξης και τα σχήματα λόγου λειτουργούν εμφατικά, επιτακτικά της αλληλένδετης σχέσης του αφηγητή με τη ζωοδότρα τέχνη της οποίας γίνεται κοινωνός. Προσδίδουν στο λόγο γλαφυρότητα, παραστατικότητα, ζωντάνια, αληθοφάνεια και μεταδίδουν πειστικότητα στα λεγόμενά του. Διεγείρουν τα συναισθήματα των δεκτών για τη λυτρωτική επίδραση της φιλιαναγνωσίας, αγγίζουν πτυχές της προσωπικότητας του και τον αφυπνίζουν στο να πράξει ανάλογα προκειμένου να μετασηματίσει και να επανακαθορίσει τις προτεραιότητες του βίου του.

β. Ρητορικό Ερώτημα στο τέλος της παραγράφου: προβληματίζει, στηρίζει τη δομή του κειμένου, ισοδυναμεί με ισχυρή κατάφαση, δίνει έμφαση στην άποψη του συγγραφέα για τον λυτρωτικό ρόλο της λογοτεχνίας σε σχέση με αυτά που προηγούμενως έχει αναπτύξει. Προσδίδει αμεσότητα, ζωντάνια, παραστατικότητα.

ΘΕΜΑ_Β3

Η κατάργηση της γραμμικότητας του χρόνου και η αχρονική του θέαση γίνεται μέσα από τη παντοειδούς φύσεως καταξίωση κατά τον συντάκτη του κειμένου αναφοράς Β. Η καταξίωση μπορεί να πιστωθεί μέσα από τη δημιουργία μιας οικογενειακής εστίας ή μέσα από την επαγγελματική καταξίωση. Παράλληλα, η κατάκτηση επιστημονικών κορυφών ή η συμμετοχή ενός δρώντος υποκειμένου στα κέντρα λήψης αποφάσεων είναι ένα "δείγμα γραφής". Την ίδια μοίρα λαχαίνουν και οι Άγιοι της εκκλησιαστικής παράδοσης και οι φιλόμουσοι καλλιτέχνες που γνώρισαν καταξίωση στο πέρασμα του χρόνου. Τα λεγόμενά του πιστώνονται μέσα από τεκμήρια υπό μορφή παραδειγμάτων που κομίζονται καθιστώντας τον λόγο πιο εύληπτο, πιο έγκυρο, πιο αξιόπιστο και επεξηγηματικό.

ΘΕΜΑ_Γ1

Στο ποίημα εκτίθεται η διασταύρωση της ζωής με την ποίηση. Η ποίηση συντροφεύει το υποκείμενο στα μικρά ή μεγάλα, δημόσια ή ιδιωτικά προβλήματα του πολυκύμαντου βίου του. Ο αναστοχασμός του ο οποίος είναι έκδηλος στο ποίημα μέσω συναπτών μεταφορών ("πράγματα που σάπισαν με το πέρασμα του καιρού"), επέρχεται αναστοχαστικά με το πέρασμα του χρόνου. Ο Τίτος Πατρίκιος μέσω της αναδρομικής του αφήγησης επανέρχεται πεισματικά στο παρελθόν του ("για πράγματα σημαντικά που τα κατάλαβες αργότερα") μιλώντας για όσα τον σημάδεψαν αλλού σε τόνο εξομολογητικό και αλλού με ελεγχόμενη συγκίνηση που διατρέχει την κριτική του ματιά επί των βιωμάτων, των παραλείψεων και των ματαιωμένων δράσεων. Αφήνει μια αίσθηση αδυναμίας για την εφαρμοστικότητα των υποσχέσεων της ποίησης που λειτούργησαν παραπλανητικά και αινιγματικά μέσα του χωρίς να δικαιωθούν στο ακέραιο.

Η ποίηση στην προσωπική μου ζωή παίζει ρόλο θεμελιακό ως οδοδείκτης. Προκρίνει στη ζωή μου την πνευματικότητα και την απόλυτη διαύγεια σκέψης μου. Χαλιναγωγώ μέσω της τους άκρατους ρυθμούς ζωής και την απληστία που μας κατατρέχει. Λειτουργεί καθαρτικά και εξυλεωτικά μιας και ηθικά με ορίζει, γλωσσικά με διαμορφώνει και ανθρωπιστικά με ευαισθητοποιεί τα μάλα για να ενσκήψω στα συλλογικά προβλήματα και να αφυπνιστώ για αυτά.

ΘΕΜΑ_Δ

Επικοινωνιακό Πλαίσιο:

Τίτλος: Η λυτρωτική δύναμη της φιλιαναγνωσίας

- Κυρίως Θέμα: -λειτουργική, θεραπευτική, καταπραυντική (κείμενο αναφορά Α)
- καταπολεμά τη μοναχικότητα (κείμενο αναφορά Α)
  - βοηθά στην ενδοσκόπηση, αυτοκριτική, φιλοσοφία του βίου
  - συμβάλει στην καλύτερη διαχείριση του χρόνου
  - αποφορτίζει από τους γρήγορους ρυθμούς ζωής
  - προσδίδει ηθική ακεραιότητα και ηθικό εκτόπισμα
  - γλωσσικά εμπλουτίζει τη νόηση και τον λόγο
  - προσδίδει πανανθρώπινες αξίες και οικουμενικό πνεύμα
  - διαμορφώνει την ιεράρχηση προτεραιοτήτων του ατόμου
  - καταφέρνει να γαλουχήσει δημοκρατικά το υποκείμενο
  - αισθητική αναβάθμιση του ατόμου (εξευγενισμός της ψυχής)
  - οξύνει την κρίση μας
  - είναι διάυλος συμφιλίωσης με το υπόλοιπο κοινωνικό γίγνεσθαι
  - ευθυγραμμίζει τη σκέψη μας και διαμορφώνει την οξύνοιά μας

Επιμέλεια: Δημήτριος Ζανδές
Αννα Λαζαρίδου
Τελία Καρατζέτζου